

Kecskemét-Hetényegyházi Református Egyházközség

Pásztori üzenet

[2Sám 1-6]

Dávid az Isten embere. Ellenségét, Saúlt királyának fogadta el egészen az utolsó pillanatig: tisztelte, meggyászolta őt. Pedig Saúl számtalanszor rátámadt Dávidra, irigységből figyeltette, katonákat küldött a megölésére. Megkeserítette az életét, ellehetetlenítette, elüldözte őt. De Dávid Saúl halálhírére mégsem ujjongással, hanem szomorúsággal felelt. Az Úr felkentjének nevezte, szent királynak, és embereivel együtt „zokogva gyászoltak és böjtöltek egészen estig Saul és a fia, Jónátán miatt, meg az Úr népe miatt.”

A második fejezettől viszont azt látjuk, hogy a gyász végével Dávid elnyerte a neki megígért trónt. Előbb Júda királya lett, majd egész Izraelé. Bebizonyosodott Dávid számára, hogy Isten ígéreteit valóban betartja. Ellenségein diadalmaskodik, neki pedig sikert ad. Megértette, hogy Isten az övéit gazdagon megáldja.

És dacára a gyilkosságoknak, dacára a vérengzésnek, végül felépült a főváros, Jeruzsálem, és Isten kiterjesztette Dávid királyságát, ahogy azt még Ábrahámnak megígérte.

Dávid eljutott a siratóénektől az Isten előtt való örömtáncig. Az ellenség kezéből a királyság csúcsára, de továbbra is Isten embere maradt, nem hazudtolta meg az ő Urát. Úgy táncolt az Istennek, olyan öröm volt szívében, hogy amikor Míkál meglátta az ablakból, kinevette őt.

A király olyan önfeledten ugrándozott Istennek, „ahogyan csak féleszű ember szokta magát mutogatni”. Nem érdekelte, amit róla gondolnak, ahogy nem érdekelte Saúl gyűlölete sem. Ő csak Istennek élt, Istennek gyászolt és Istennek járt örömtáncot. Ezért olvassuk róla számtalanszor, hogy ő volt az Isten szíve szerint való fejedelem. (1Sám 13,14) Utódait is hozzá mérték.

Mit jelent?

- **„Akkor Dávid megragadta a ruháját és megszaggatta” (2Sám 1,11)**

A gyász súlyának kifejezése a ruha megszaggatása. A gyász hírhallatán Dávid a szíve felett lévő ruhadarabot tépte el. Az Ószövetség embertanában a szív, a tüdő egyaránt az ember lényegét, személyiségét fejezték ki. A lélegzet, levegővétel pedig az élet jelképe. Azzal, hogy Dávid a szíve feletti ruhát tépte el, azt nyilvánította ki a külvilág felé, hogy Saúl és Jónátán halála elviselhetetlen a számára. A levegővétel megáll, a szív megszakad, a gyász letaglóz. Ennyire tisztelte Dávid Saúlban a felkent királyt, minden előzmény dacára.

- **„Elszorul a szívem, testvérem, Jónátán, oly kedves voltál nekem! Csodásabb volt a szereteted a nők szerelménél.” (2Sám 1,26)**

A baráti szeretet gyönyörű példája Dávid és Saúl fia, Jónátán szövetsége. A barát elvesztése mindennél elviselhetőbb. Elszorul a szívem: minden mozdulatban, minden levegővételben ott van a fájdalom. Így ragaszkodott Dávid Jónátánhoz.

- **„Most pedig legyetek erősek, és legyetek bátrak! Mert uratok, Saul meghalt ugyan, de engem már királlyá kent Júda háza.” (2Sám 26,4)**

A gyász lejár, az élet tovább halad. Meghalt a király, éljen a király. „Megvan az ideje az eltépésnek, és megvan az ideje a megvarrásnak.” (Préd 3,7) A megszaggatott ruhát a gyász végén össze kell varrni. „Legyetek erősek, és legyetek bátrak!” – hangzik Dávid parancsa. Az ellenséget nem győztük még le, és Jeruzsálem sem épül fel magától. Isten áldása érkezik, ha elébe állunk. De elébe kell állni! Dávid olyan erővel bízott az Úrban, hogy még a gyász sem tántorította el őt Istenétől.

- **„Amikor Abnér visszatért Hebrónba, Jóáb félrevonta őt a kapuban, mintha titokban akarna vele beszélni, és ott hasba döfte. Így halt meg Aszáélnak, Jóáb testvérének a véérért. Amikor ezt Dávid később meghallotta, kijelentette: Örökre ártatlan vagyok az Úr előtt országommal együtt Abnér, Nér fia véérének a kiontásában.” (2Sám 26,27-28)**

A vérengzés nem ekkor kezdődött. Jóáb bosszút állt testvére megöléséért. Abnér pedig Aszáélt is hasonló indokkal ölte meg korábban. Gyűlölet, gyilkosság, féltékenység, feszültségek. Honnan indult? Senki sem tudja. Egyik előkelő család megtorolt valamit, a másik előkelő család bosszút állt. És a gyűlölet csak öröklődött tovább. Ki tehet róla? Ki a hibás? Talán Dávidnak kellett volna útját állnia? Nem. Dávid ártatlan, mert az ő tudtán kívül gyilkoltak. Ezt mindenkinek tudtára is hozta, amikor meggyászoltatta a néppel Abnért.

Jóáb vetélytárs nélkül maradt. Dávidnak is el kellett ismernie, hogy „ezek az emberek, Cerújá fiai hatalmasabbak nálam.” De azért hozzátette: „megfizet az Úr a gonosztevőnek a maga gonoszsága szerint!” Mert egyik család legyőzheti a másikat, a gyűlölet, a bosszú olykor célhoz érhet, de Isten akkor is Úr marad örökké. Az utolsó szó mindig az övé. Jóábé a hatalom? A fejedelmek diktálnak? Nem marad így örökké.

- **„Dávid egyre jobban emelkedett és növekedett, mert vele volt az Úr, a Seregek Istene.” (2Sám 5,10)**

Isten Dávidot, a lenézett pásztorfiút, az utolsó gyermeket a leghatalmasabb uralkodóvá emelte. Úgy tetszett Istennek, hogy az ő Fiát, az Úr Jézust is úgy nevezzék: a Dávid Fia. Ilyen nagy méltóságra emelte Dávidot az az Isten, akiben bízott, aki mellett kitartott, akit semmiért sem hagyott volna el. Ahogy látjuk Dávid történeteiből: ő volt az, aki Isten jóváhagyása nélkül tapodtat sem mozdult. Minden győzelme így indul: „megkérdezte Dávid az Urat.” Így lett ő a legnagyobb király.

Fókusz-imádság

30 perc csöndesség

1. Az ige mellett (5 perc)

Újra és újra elolvasom, hangosan kimondom. Ízlelgetem a betűket, a szavakat. Mikor a percek eltelnek, az igét már kívülről tudom.

„Hírám, Tírusz királya követeket küldött Dávidhoz, azután cédrusfákat, ácsmestereket és kőműveseket, akik palotát építettek Dávidnak. Ekkor megértette Dávid, hogy az Úr megerősítette királyságát Izráelben, és hogy nagygyá tette királyságát népének, Izráelnek a javára.” (2Sám 5,11-12)

2. Csönd-meditáció (15 perc)

A telefonomat kikapcsolom, minden zavaró tényezőt kizárok. Becsukom a szemem. Gondolataimat az igére fókuszálom. Ha el is terelődne a figyelmem, tudatosan visszatérek Istenhez: **mit akar ő mondani nekem? Mit akar, hogy cselekedjek?**

3. Könyörgés (10 perc)

Isten szólt hozzám igében, gondolatokban. Most én válaszolok.

- Hálaadás Isten végtelen irgalmáért, aki a semmiből kész fölemelni, és aki a méltatlan embernek ekkora dicsőséget ad.
- „Ne nekünk, Uram, ne nekünk, hanem a te nevednek szerezz dicsőséget szeretetedért és hűségédért!” (Zsolt 115,1)

Kérdezz, hogy érts!

Hol állok most a hit útján? Tudok-e bízni Isten ígéreteiben úgy, ahogy Dávid bízott? Kész vagyok-e átadni magam az Isten akaratának? Kész vagyok-e az ő áldására?

Kádár Tamás György, lp.